

РЕШЕНИЕ

№ 9252

гр. София, 09.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **9498** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на „Д. Г. С. „ЕИК[ЕИК], представлявано от М. М. М. чрез адв. Р.В. от САК със съдебен адрес [населено място] бул „К. М. Л. „ №9-11ет.5 офис 1 срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221023007498-091-001/19.06.2024 г издаден от Т. И. К. - орган, възложил ревизията, и Д. Г. Д. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1180/27.08.2024г на Директора на Дирекция „ОДОП“ С. ,с който са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 45 174,80 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 5 922,64 лв. в резултат на непризнат данъчен кредит , на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от „ЕРБИС СТРОЙ ТРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „РАЗВИГОР 57“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и непризнато на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит в размер на 931,90 лв. по фактури за покупка на гориво за дан.период 01.01.2023 г. до 30.06.2023.

Посочва се в жалбата ,че РА е нищожен , неправилен и незаконосъобразен поради противоречие с материално правните и процесуално правните норми. Конкретизира се ,че в хода на ревизията дружеството е представил всички договори, приемно-предавателни протоколи ,хронологични дневници,оборотни ведомости ,които по несъмнен начин доказвали извършването на доставките, както и че същите са пряко свързани с основната дейност на дружеството . Твърди се и се цитира практика на СЕС ,че е недопустимо единствено поведението на доставчиците да резултира отказ на ДК за получателя на доставката . Нещо повече,твърди се от жалбоподателя ,че в РД се съдържат неверни констатации,свързани с непредставяне на изисканите документи от преките доставчици ,като се заявява ,че с жалбата пред ОДОП са приложени описи на документи

представени в хода на ревизията и след връчени ПДПО ,но същите не били обсъдени и взети предвид. Анализирана е практиката на ВАС и СЕС досежно изследването на техническа , кадрова и материална възможност на доставчиците да осъществят преките доставки ,доколкото не е установено наличието на обективни обстоятелствата , от които може да се заключи ,че ревизираното лице е знаело или е трябвало да знае ,че сделката с която обосновава правото си на ДК е част от данъчна измама ,установена по безспорен начин от органа по приходите.

Излагат се доводи за нищожност на РА ,поради липса на териториална компетентност на органите извършили ревизията. Искане се от съда да обяви нищожността на Ревизионен акт /РА/ №Р-22221023007498-091-001/19.06.2024 г издаден от Т. И. К. - орган, възложил ревизията, и Д. Г. Д. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1180/27.08.2024г на Директора на Дирекция „ОДОП“ С. или да го отмени като незаконосъобразен. Претендира се разноска.

В съд.заседание жалбоподателя се представлява от адв. В. , която моли да се отмени РА ,като се зачетат многобройните писмени доказателства събрани в хода на ревизията , заключението на вещото лице и доводите изложени в писмени бележки.Претендира разноска ,съобразно списък по чл.80 от ГПК

Ответника се представлява от юриск.В.,която счита жалбата срещу РА №Р-22221023007498-091-001/19.06.2024 г за неоснователна и моли същия да бъде потвърден. Заявява ,че спорния въпрос касае кадровата обезпеченост на доставчиците и че констатациите в РА не са опровергани от жалбоподателя в хода на съдебното производство.

Представител на СГП не се явява и не изразява становище.

Административен съд София - град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност ,заключението на вещото лице по назначената ССЧЕ , доводите на страните , намира че жалбата е подадена от легитимирано лице, в срока по чл.156 ДОПК и след изчерпване на възможността за обжалване по административен ред, поради което се явява допустима.

Разгледана по същество същата е частично основателна.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. За валидността на акта съдът следи служебно.

С решение № 9889/16.10.2025г. по адм.дело № 4342/2024г. на Първо отделение на ВАС е прието, че съгласно Тълкувателно решение (ТР) № 3 от 26.06.2025 г. по тълк. дело № 2/2024 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изр. първо ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция. Ревизионният акт не е издаден в противоречие с разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 2 ДОПК, поради което следва да се приеме, че е издаден от компетентен орган – този, който е възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 от ДОПК.

Следователно след като ревизионният акт е издаден от компетентен орган и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията, то не са налице пороци водещи до неговата нищожност.

Служебната проверка на съда по чл.160 ал.2 от ДОПК, не констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на оспорения пред настоящата инстанция РА.

Предмет на оспорване е Ревизионен акт /РА/ №Р-22221023007498-091-001/19.06.2024 г издаден от Т. И. К. - орган, възложил ревизията, и Д. Г. Д. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1180/27.08.2024г на Директора на Дирекция „ОДОП“ С. ,с който са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 45 174,80 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 5 922,64 лв. в резултат на непризнат данъчен кредит , на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от „ЕРБИЕС СТРОЙ ТРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „РАЗВИГОР 57“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] , както и непризнато на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит в размер на 931,90 лв. по фактури за покупка на гориво за дан.период 01.01.2023 г. до 30.06.2023. За да стигне до този извод ,ревизиращия екип е направил следните констатации:

Не се спори между страните ,че ревизираното лице „Делта груп секюрити“ ЕООД в ревизирания период извършва охранителна дейност, търговия с охранителна техника, проектиране, доставка и изработване на системи за сигурност на територията на страната, като сделките му се третират като доставка на стоки по чл.6 ал.1 от ЗДДС и доставка на услуги по реда на чл.9 ал.1 от ЗДДС . Има регистрация по ЗДДС от 18.11.2011г

За периода за който се извършва ревизията по ЗДДС ,определен със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221023007498-020-001 от 13.12.2023 г.,а именно : от 01.01.2023г -30.06.2023г ,жалбоподателя е декларирал покупки от 18 бр.доставчика ,като ответника не признава че доставки от „Ербиес строй груп” ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „Развигор 57” ЕООД, ЕИК[ЕИК] с предмет „печат и разпространение на рекламни материали/листовки до пощенски кутии“ са реално осъществени ,поради което отказва възстановяване на ДДС ,на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 9 от ЗДДС.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверка на преките доставчици „ЕРБИЕС СТРОЙ ТРУП“ ЕООД и „РАЗВИГОР 57“ ЕООД , както и служебно са приобщени документи, събрани в други контролни производства, налични в информационната система на НАП.

Установено е ,че между жалбоподателя и „ЕРБИЕС СТРОЙ ГРУП“ ЕООД е сключен Договор за изработка/услуга от 01.10.2022 г., а между жалбоподателя и „РАЗВИГОР 57“ ЕООД е сключен Договор за изработка/услуга от 01.02.2023 г.

Всички спорни фактури ,по които е отказан данъчен кредит са издадени от горните доставчици в изпълнение на тези договори. Към момента на издаване на фактурите ,доставчиците „ЕРБИЕС СТРОЙ ТРУП“ ЕООД и „РАЗВИГОР 57“ ЕООД са имали надлежна регистрация по ЗДДС.

Наличието на търговска сделка между жалбоподателя и горните доставчици не се отрича и от ответника, както и издаването на процесните фактури /подробно изброени в РД на стр.13 и 14 от РД.

Спорния въпрос ,който следва да се установи от жалбоподателя т.е негова е доказателствената тежест в процеса, е дали тези фактури обективират реално осъществена стопанска операция ,свързана с техния предмет.

Установено било , че дружествата - доставчици не са разполагали с кадрова обезпеченост за извършване на фактурираните специфични услуги

В случая процесните фактури документират доставка на услуги - изработка, дизайн, печат на календари, както и изработка и разпространение на рекламни листовки,като поради тяхната специфика , същите са свързани с полагането на личен труд от физически лица с подходяща квалификация и наличие на специфична техника.

От страна на доставчиците и от ревизираното лице не били ангажирани относими доказателства в тази насока. През периодите, през които са издадени процесните фактури, доставчика „РАЗВИГОР 57“ ЕООД няма наети по трудови правоотношения, а наетите в „ЕРБИЕС СТРОЙ ГРУП“ ЕООД четири лица, от които две на двучасово и две на четири часово работно време, са на длъжности оператор компютърна предпечатна подготовка, общ работник, системен оператор и предвид обема на документираната работа не било физически възможно тези две лица за толкова кратко време да я извършат.

Органът по приходите е изследвал и възможността процесните дейности да са извършени от лица, наети по граждански договори, но данни за това не са открити в информационния регистър на НАП.

В РА се сочи също така, че нито едно от дружествата – доставчици не притежава автомобили, необходими за разпространяването на рекламните материали, а видно от приемо-предавателните протоколи листовките следва да са разпространявани в различни населени места на територията на Б.. Няма представени доказателства за отразени разходи за командировки на лица, ангажирани с разпространението на материалите.

Не без значение, според ревизиращите бил и фактът, че доставчиците не са отразили в приложените годишни оборотни ведомости разходи за материали, които безспорно са необходими да са вложени при изработване на рекламните стоки. Началното и крайното салдо по счетоводни сметки 302 „Материали“ е непроменено, както и няма отразени обороти по сметките за покупки на такива. Посочва се: „...предметът на фактурите, издадени от двамата доставчици е напълно идентичен, като веднага след смяната с друг, следва прекратяване на регистрацията му по ЗДДС“. Тази констатация е ирелевантна, за претендираното от жалбоподателя данъчно предимство. След като към момента на извършване на доставките, доставчиците са били регистрирани по ЗДДС, без значение е че впоследствие е била прекратена тяхната регистрация. Няма никаква законова забрана предмета на доставките между различни доставчици да е идентичен и не е ясно органа по приходите какво намеква с това.

След като е направил обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства, органа по приходите е извел извод, че представянето на фактури и приемо-предавателни протоколи не са достатъчно категорични доказателства относно реалността на доставките, а е необходимо да са установени с достатъчно и непротиворечиви доказателства обстоятелствата, че доставчика е разполагал с необходимата кадрова, материална и техническа обезпеченост, което в случая не било доказано. Отделно от гореизложеното, не било обосновано и извършено заплащане по доставките, тъй като сметката по която е извършено заплащането по фактурите е на друго дружество - "СТАРСПРИНТ" ЕООД.

Действително реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка дали е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка - чл. 6 и чл. 9, чл. 25, ал. 2 и 6 от ЗДДС и пряко приложимите общности и норми - чл. 62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на СЕС.

Закона поставя в императивен порядък, предпоставките за възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС, а именно:

1. качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/,
2. притежаването на данъчния документ от получателя - чл. 71, т. 1 ЗДДС,
3. получаването на стоките/услугите по доставката /"...действителното извършване на облагаемата сделка..." според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/ и
4. отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС

по дело С-153/11/.

Всякакви други условия ,които са извън цитираните предпоставки за признаване на право на данъчен кредит са ирелевантни за реализирането на това право.

Извода ,че не е налице реално извършване на доставки на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от„РАЗВИГОР 57“ ЕООД и „ЕРБИЕС СТРОЙ ГРУП“ ЕООД , поради липса на материална , техническа и кадрова обезпеченост е неправилен .

Действително ,наличието на доставка е първото условие за признаването на данъчен кредит. Това е така, защото с данък върху добавената стойност се облагат доставките. Понятието „доставка" е дефинирано в разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС и означава прехвърлянето на собственост или други вещни права върху стока, извършването на услуга, когато се извършват срещу насрещна престация на основание на сключена сделка или с цел такава да се сключи.

Удостоверяването на доставката или нейното реално осъществяване, в случаите, когато се касае за минал период спрямо този на ревизията, следва да бъде установено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя. По-конкретно, когато се касае за доставка на услуга , следва да бъде удостоверен резултата от извършената услуга при получателя или да бъдат представени доказателства за използване на полученото в икономическата дейност на предприятието. В случая органа по приходите не оспорва ,че фактурираните доставки въобще не са извършени, а че липсват доказателства / кадрова,техническа и материална обезпеченост на доставчиците/ за извършването им от посочените във фактурите дружества.

По делото е работила съдебно - счетоводна експертиза , чието заключение , като писмено доказателствено средство за установяване на правно и доказателствено релевантни факти, при условията на чл.202 ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК настоящата инстанция възприема като обективно и компетентно . Установените от експерта факти установяват съществуването на материалните предпоставки на правото на данъчен кредит. Съгласно чл. 6, ал. 1, т. 3 от Закона за счетоводството, счетоводните регистри на жалбоподателя и доставчиците, на записванията върху които се основава заключението на вещното лице, са производни доказателствени средства, отразяващи систематизирана информация за стопанските операции от първични и/или вторични счетоводни документи,поради което отразената в регистрите информация следва да съответства на тази за стопанската операция по първичните и/или вторичните счетоводни документи. Т. съответствие видно от анализа на проверените от вещното лице документи е налице в настоящия случай. По делото няма спор, че счетоводството на задълженото лице е редовно водено, а от заключението се установява, че доставките от процесните доставчици - са надлежно осчетоводени по съответните сметки и са намерили отражение в подадените от съотв. доставчик справки –декларации по ЗДДС и в дневниците за продажби за съотв.дан.период . Извършено е плащане от страна на жалбоподателя към доставчиците му по процесните фактури в „Пощенска банка“ ЕАД, видно от Таблицата при отговора на въпрос 4 от заключението,което обстоятелство съдът счита ,че не е сред изброените по-горе предпоставки за претендиране на ДК от получателя.

Изводите на ревизиращите ,че не е възможно да се презюмира добросъвестно поведение на една от страните по сделката, която не е осъществена реално / въпреки ,че е счетоводно отразена / ,както и че получателят на фактурата не е възможно да не знае, че тя не отразява реална доставка, по която той е страна, поради което и с декларирането ѝ като такава с право на данъчен кредит претендира право, за което знае, че не е възникнало са необосновани.

Абсолютно бланкетно се сочи в потвърждаващото РА ,решение № 1180/27.08.2024г на Директора на Дирекция „ОДОП“ С. ,че : „.....Възползвайки се от правото си на данъчен кредит, посредством т. нар. „нередовни фактури“ жалбоподателят очевидно

се е стремял към неправомерно облагодетелстване. т. е. в случая е налице изключението, визирано в заключението по т. 1 от Решение от 21,06.2012 г. по съединени дела 080/11 и 0142/11“.

Неотнoсима е останалата цитирана практика от ответника - Решение №2943 от 28.02.2014 г. по адм. дело №9239/2013 г. по описа на Върховен административен съд /ВАС/ ; Решение от 13 февруари 2014 г. по дело С- 18/13, „Макс Пен“ ЕООД, т. 32. ; Решение от 13 март 2014 г., дело С-107/13. „Фирин“ ООД, т. 41/.

Неадекватни и извън предмета на настоящия спор са и изводите на ответника ,че включването на спорните фактури като разход в счетоводството на представляваното от него предприятие на първо място редуцира размера на годишния финансов резултат, респ. на дължимите преки данъци. Недопустимо се смесват предпоставките за облагане с преки и с косвени данъци ,с цел да се вмени на жалбоподателя „ съзнателно включване в схема за реализиране на данъчна измама“ ,без да са налице обективни данни за това.

В обобщение на изложеното ,съдът намира че са налице предпоставките за признаване на право на данъчен кредит по фактурите издадени от „ЕРБИЕС СТРОЙ ТРУП“ ЕООД и „РАЗВИГОР 57“ ЕООД за дан.период 01.01.2023г -30.06.2023г ,които са включени в дневника за покупки на жалбоподателя и подробно са изброени от вещото лице по назначената по делото ССчЕ / стр. 148-151 от делото / и в справките- декларации по ЗДДС на жалбоподателя за съответните данъчни периоди.

Необосновано ответника не е обсъдил и не е съобразил „съпроводителните документи по процесите доставки“ съответно не е изложил аргументи в ревизионния акт ,защо не цени същите при формиране на извода му за неправомерно начисляване на ДДС по процесните доставки .

В преписката се съдържат приемно-предавателни протоколи , които вещото лице по ССчЕ е анализирано и е систематизирало в табличен вид всички документи , от където може да се направи извод , че за всички процесни доставки са налице действащи договори за изработка/услуга, сключени между страните, които имат характер на рамкови договори и обхващат целия период на извършване на услугите, както и всички фактурирани доставки по тях. За всяка отделна доставка са съставени приемо-предавателни протоколи, подписани от страните, които конкретизират предмета на услугата, мястото, периода и датата на изпълнение, като същите са приложени по делото и са индивидуализирани с конкретни дати и страници в таблицата към експертизата на стр152-155 от делото.

С оглед на изложеното може да се направи обоснован извод, че всички процесни доставки са надлежно обезпечени със съпроводителни документи, включително договори и приемо-предавателни протоколи, които в своята съвкупност удостоверяват реалното извършване на фактурираните услуги.

Тези доказателства не може да се игнорират , единствено защото от справка в НАП

се установило ,че дружествата – доставчици на жалбоподателя нямат регистрирани трудови договори или че същите не са представили изисканите им от органите по приходите граждански договори на наетите от тях лица. В този смисъл изцяло съдебната практика е насочена към признаване право на данъчен кредит, независимо дали ДЗЛ е проверило дали издателя на фактурата има наети работници или ,че този издател е извършил нарушение на трудовото законодателства ,като не е декларирал сключените от него трудови договори с работниците си ,без органа да е установи въз основа на обективни данни ,че това лице е знаело или е било длъжно да знае,че сделката с която обосновава правото на приспадане на ДК е част от дан.измама,извършена от посочения издател или от др. стопански субект нагоре по веригата. Нещо повече поведението на доставчика като цяло не може да се контролира , прогнозира и гарантира от претендента за приспадане на ДК т.е от получателя по доставката . Действително , с оглед предмета на процесните доставки е необходимо това да стане от квалифициран персонал , в която насока не са били представени доказателства според ревизиращите. Това обстоятелство обаче не може да се кредитира изолирано от другите доказателства по делото и да гради извода за нереалност на доставките.

В настоящият казус,както беше посочено и по-горе, ревизиращите не са представили обективни данни от които може се направи извод, че жалбоподателя е участник в данъчна измама .

Тълкуването на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност е в смисъл, че не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато, въпреки че услугата е била доставена, се установява, че тя не е била действително извършена от този доставчик или от негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не са били оправдани в счетоводната им документация или се е оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, стига да са изпълнени следните две условия — посочените обстоятелства да сочат за наличието на измама и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама — нещо, което запитващата юрисдикция следва да провери. Посочените в РД обстоятелства въз основа на които се приема ,че не е налице право на жалбоподателя на ДК ,а именно че доставчикът не е намерен на адреса, поради което е невъзможно да се провери счетоводството му, и позоваването на чл. 37, ал.4 от ДОПК, липсата на кадрова обезпеченост, специални знания, липсата на доказателства за реално изработени рекламни материали , не сочат за наличието на измама. Не може да се приеме, че представените по делото

договори и фактури, които също материализират договорни отношения по предоставяне на определени услуги са и симулативни сделки, за да е налице знание от страна на жалбоподателя или да може да се заключи, че той е бил длъжен да знае липсата на реалност на сделката. Това е така, защото по принцип според чл. 26, ал. 2, пр.5 ЗЗД привидните договори са нищожни, като тази норма следва да се тълкува във връзка с разпоредбата на чл. 17 ЗЗД. Привидността на договора е обусловена от уговорка между страните, с която те прикриват действителната си воля чрез сключването на съглашение за пред третите лица. Съгласието може да се изразява в липсата на воля договорът да породи правни последици - абсолютна симулация или във воля сделката да породи правни последици, различни от външно изявените - относителна симулация. Законът разпорежда, че при относителната симулация се прилагат правилата за прикритото съглашение, ако са налице изискванията за неговата действителност. Според това разбиране на закона също не може да се установи въз основа на какви обективни данни по делото би могло да се приеме, че волята на доставчиците и жалбоподателя е симулативна и не е насочена към правните последици на сделките обективирани в процесните фактури.

Правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, на които са лица -платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС ,поради което предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано.

Във връзка с установяване на основната предпоставка за признаване на правото на приспадане на ДДС т.е наличие или липса на доставка следва да се има предвид приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между приходи и разходи, съгласно чл. 4, ал.1, т. 4 от Закона за счетоводството. Вещото лице е установило ,че всички доставки са включени в дневника за продажби при съответния доставчик ,с разминаване в датите на издаване на фактурите и включването им в дневника за продажби в съответния период. Данни за разходи за материали при доставчиците не са установени от вещото лице , тъй като не е поставян такъв въпрос . Същия би имал значение при установяване на данъчни задължения на доставчиците , а при ревизия на получателя , съпоставимостта следва да е налице при ревизираното лице, каквато както беше посочено по-горе ,вещото лице е обосновало.

Получателя по една доставка не може да обезпечи коректността на доставчиците си ,поради което предпоставките обуславящи възникването на правото на приспадане на данъчен кредит са лимитивно изброени.

Следователно след като се установи ,че е възникнал резултата на материализираните в процесните фактури обигационни отношения между получателя по фактурите-жалбоподател в процеса и доставчиците по същите, жалбоподателя е издал данъчен документ, в който е посочил данъка на отделен ред,

включил е размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл.125 за този данъчен период и е посочил процесните фактури в дневника за продажбите за съответния данъчен период, то няма основание да му бъде отказано право на приспадане на данъчен кредит .

С оглед на изложеното, РА следва да бъде отменен в частта ,с която е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури издадени от „ЕРБИС СТРОЙ ТРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „РАЗВИГОР 57“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] в размер на 45 174,80 лв. и лихви в размер на 5 922,64 лв

През същия данъчен период 01.01.-30.06.2023г жалбоподателя „Делта груп секюрити“ ЕООД е ползувало данъчен кредит и по фактури издадени от други доставчици посочени в таблица на стр.15-17 от РД с предмет - разходи за горива. С цел установяване ,че тези разходи са свързани с икономическата дейност на дружеството от жалбоподателя са изискани пътни листи, пътни книжки ,командировъчни и други разходо-оправдателни документи ,каквито не са представени по време на ревизията. Жалбоподателят не е посочил и никакви конкретни доводи за незаконосъобразността на акта в тази му част .

Претендирания ДК по тези фактури са както следва : за м. 01.2023г – ДО в размер на 893.47 лв и ДДС 178.71лв ; 02.2023г – ДО в размер на 392.45 лв и ДДС 78.49 лв ; 03.2023г – ДО в размер на 1055,45 лв и ДДС 211.08 лв ; 04.2023г – ДО в размер на 739.45 лв и ДДС 147.87лв ; 05.2023г – ДО в размер на 532.17 лв и ДДС 106,45 лв и м.06.2023г – ДО 1061,52 лв и ДДС 212.30лв или общо 931,90 лв. по фактури за покупка на гориво за дан.период 01.01.2023 г. до 30.06.2023.

При така установените факти съдът намира за законосъобразно приетото от органите по приходите, приложение на хипотезата на чл.70 ал.1 т.2 от ЗДДС ,тъй като жалбоподателя не е представил доказателства ,че осчетоводените разходи за горива са направени за осъществяване на извършваната от него независима икономическа дейност.

В тази част оспорения РА е законосъобразен, а жалбата срещу него - неоснователна. При този изход от процеса ответника ще следва да заплати на жалбоподателя съобразно уважената част от жалбата и претендираните такива в списъка по чл.80 от ГПК на стр.170 от делото , а именно разноски в размер на 3500 евро. Не е налице основание за редуциране на адв.възнаграждение ,предвид направеното бланкетно възражение за прекомерност от проц.представител на ответника . Жалбоподателя ще следва да заплати на ответника съобразно отхвърлената част сумата 200евро.

Водим от горното ,съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Д. Г. С. „ЕИК[ЕИК], представлявано от М. М. М. чрез адв. Р.В. от САК със съдебен адрес [населено място] бул „К. М. Л. „ №9-11ет.5 офис 1 ,

Ревизионен акт /РА/ №Р-22221023007498-091-001/19.06.2024 г издаден от Т. И. К. - орган, възложил ревизията, и Д. Г. Д. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1180/27.08.2024г на Директора на Дирекция „ОДОП“ С. , в частта с която са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 45 174,80 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 5 922,64 лв. ,поради непризнат данъчен кредит , на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от „ЕРБИС СТРОЙ ТРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „РАЗВИГОР 57“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за дан.период 01.01.2023 г. до 30.06.2023г

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Д. Г. С. „ЕИК[ЕИК], представлявано от М. М. М. чрез адв. Р.В. от САК със съдебен адрес [населено място] бул „К. М. Л. „ №9-11ет.5 офис 1 , срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221023007498-091-001/19.06.2024 г издаден от Т. И. К. - орган, възложил ревизията, и Д. Г. Д. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1180/27.08.2024г на Директора на Дирекция „ОДОП“ С. , в частта с която не е признато на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит в размер на 931,90 лв. по фактури за покупка на гориво за дан.период 01.01.2023 г. до 30.06.2023г

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на „Д. Г. С. „ЕИК[ЕИК], представлявано от М. М. М. чрез адв. Р.В. от САК със съдебен адрес [населено място] бул „К. М. Л. „ №9-11ет.5 офис 1 сумата 3500 евро , представляваща разноски в производството

ОСЪЖДА „Д. Г. С. „ЕИК[ЕИК], представлявано от М. М. М. чрез адв. Р.В. от САК със съдебен адрес [населено място] бул „К. М. Л. „ №9-11ет.5 офис 1 да заплати на Национална агенция по приходите сумата 200 евро,представляваща разноски съобразно потвърдената част от РА.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 дневен срок от съобщаване на страните

СЪДИЯ: